

Selva Almada
Het onweer

Roman

Vertaling uit het Spaans door Adri Boon

MEULENHOF

De vertaler ontving voor deze vertaling een werkbeurs van het Nederlandse Letterenfonds.

Werk uitgeven in het kader van 'Sur', het programma voor het stimuleren van vertalingen van het ministerie van Buitenlandse Betrekkingen en Geloofszaken van de Argentijnse Republiek.

Obra editada en el marco del Programa 'Sur' de Apoyo a las Traducciones del Ministerio de Relaciones Exteriores y Culto de la República Argentina.

Oorspronkelijke titel *El viento que arrasa*

Copyright © 2012 Selva Almada en Mardulce, Buenos Aires

Copyright Nederlandse vertaling © 2014 Adri Boon en

J.M. Meulenhoff bv, Amsterdam

Vormgeving omslag DPS Design & Prepress Services
Amsterdam

Foto omslag © Getty Images/tunart

Vormgeving binnenwerk Steven Boland

ISBN 978-90-290-8995-1

ISBN 978-94-023-0194-6 (e-boek)

nur 302

www.meulenhoff.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*De wind brengt de dorst van al deze jaren.
De wind brengt de honger van alle winters.
De wind brengt het gejammer van de landwegen, de
velden, de woestijn.
De wind brengt de roep van de vrouwen en de mannen
die de kruimels van de bazen beu zijn.
De wind komt met de kracht van de nieuwe tijd.
De wind loeit, doet de aarde rondstuiven.
Wij zijn de wind en het vuur dat de wereld zal
verpletteren met Christus' liefde.*

1

De monteur hoestte en spuugde wat slijm uit.

‘Mijn longen zijn kapot,’ zei hij terwijl hij met zijn hand over zijn mond streek en weer onder de openstaande motorkap verdween.

De eigenaar van de wagen wiste met zijn zakdoek zijn voorhoofd af en boog ook over de motor. Hij duwde zijn bril met dun montuur omhoog en keek naar de wirwar van verhitte onderdelen. Hij keek de monteur vragend aan.

‘We zullen moeten wachten tot de boel een beetje is afgekoeld.’

‘Kunt u hem repareren?’

‘Ik denk van wel.’

‘En wanneer is hij klaar?’

De monteur ging weer rechtop staan – hij was een kop groter dan de ander – en keek omhoog. Het was bijna twaalf uur.

‘Tegen het eind van de middag, schat ik zo.’

‘Dan blijven we hier wachten.’

‘Zoals u wilt. Veel comfort is er niet zoals u ziet.’

‘We wachten toch liever hier. Met Gods hulp gaat het misschien sneller dan u denkt.’

De monteur haalde zijn schouders op en trok een pakje sigaretten uit het borstzakje van zijn overhemd. Hij bood er een aan.

‘Nee, nee. God zij geloofd. Ik ben jaren geleden gestopt. Dat zou u ook moeten doen, als ik zo vrij mag zijn...’

‘De frisdrankautomaat is stuk. Maar als u iets wilt drinken, in de koelkast liggen vast nog een paar blikjes.’

‘Dank u.’

‘Zeg tegen de jongedame dat ze uit moet stappen. Straks smelt ze nog daarbinnen.’

‘Wat was uw naam ook weer?’

‘Brauer. Gringo Brauer. En dat is Tapioca, mijn rechterhand.’

‘Ik ben dominee Pearson.’

Ze gaven elkaar een hand.

‘Ik ga verder met een paar andere klusjes tot ik aan de slag kan met uw wagen.’

‘Doet u dat. Trekt u zich van ons niets aan. God zegene u.’

De dominee liep naar het achterdeel van de auto waar zijn dochter mokkend was gaan zitten op het enige plekje dat nog vrij was tussen de stapels dozen tjokvol bijbels en tijdschriften op de bank en de vloer. Hij tikte tegen het raampje. Door de stoffige ruit

keek Leni hem aan. Hij trok aan de handgreep, maar zijn dochter had de deur vergrendeld. Hij gebaarde dat ze het raampje open moest doen. Zij draaide het een paar centimeter naar beneden.

‘Het zal nog even duren voor hij klaar is. Stap uit, Leni. Laten we iets fris gaan drinken.’

‘Ik zit hier goed.’

‘Het is bloedheet, kind. Straks ga je nog onderuit.’

Leni draaide het raampje weer dicht.

De dominee deed het bijrijdersportier open, stak zijn hand naar binnen om de achterdeur te ontgrendelen en deed hem open.

‘Stap uit, Elena.’

Hij hield de deur van de auto open tot Leni uitstapte. Zodra ze buiten stond, sloeg hij hem weer dicht.

Het meisje trok aan haar rok, die aan haar bezwete lichaam plakte, en keek naar de monteur, die haar met een knikje groette. Een jongen, die van haar leeftijd moest zijn, zo’n zestien jaar, keek hen met grote ogen aan.

De oudere man, die haar vader aan haar voorstelde als meneer Brauer, was heel lang en had een rode hangsnor die bijna tot zijn kin reikte; hij droeg een overhemd dat half openstond en in zijn spijkerbroek vol olie- en smeervlekken zat gestopt. Hoewel de man de vijftig al moest zijn gepasseerd had hij nog iets jeugdigs, dat kwam vast door zijn snor en het lange haar dat tot op de boord van zijn overhemd hing. Ook de jongen droeg een oude broek, met stukken op de pijpen, maar die was schoon; verder

droeg hij een vaal geworden T-shirt en espadrilles. Zijn ravenzwarte, sluike haar was keurig geknipt en hij had nog geen baardgroei. Ze waren allebei mager maar hadden het pezige lijf van mensen die gewend zijn aan zwaar werk.

Zo'n vijftig meter verderop verhief zich de bouwvallige constructie die dienstdeed als tankstation, werkplaats en woning. Achter de oude benzinepomp stond een huisje van kale baksteen met één deur en één raam. Aan de voorkant was een soort plaatsje met een schuin aflopend afdak gemaakt van rietstengels en bladeren dat schaduw gaf aan een tafeltje, een stapel plastic stoelen en de frisdrankautomaat. Een hond lag te slapen onder het tafeltje op de rulle aarde en toen hij hen aan hoorde komen deed hij een geel oog open en sloeg zonder zich te verroeren met zijn staart op de grond.

'Haal iets te drinken,' zei Brauer tegen de jongen, die een paar stoelen van de stapel pakte en ze met een doekje afnam zodat ze konden gaan zitten.

'Wat wil je drinken, kind?'

'Cola.'

'Geef mij maar een glas water. Het grootste dat je hebt, jongen,' zei de dominee terwijl hij ging zitten.

De jongen verdween door het plastic vliegengordijn naar binnen.

'De auto zal vanmiddag klaar zijn, als God het wil,' zei de dominee en veegde zijn voorhoofd weer af met zijn zakdoek.

'En als Hij dat niet wil?' antwoordde Leni, en ze deed de oortjes in van haar walkman die ze altijd aan

haar middel had hangen. Ze drukte op play en haar hoofd vulde zich met muziek.

Bij het huis, tot bijna helemaal aan de weg, lag een grote hoop carrosserieën, onderdelen van landbouwwerktuigen, stapels buiten- en binnenbanden; een waar kerkhof van chassis, assen en verbogen stukken ijzer, die voorgoed tot stilstand waren gekomen onder de zinderende zon.

2

Na enkele weken door de provincie Entre Ríos te zijn getrokken – ze waren vanuit het noorden de rivier de Uruguay volgend afgezakt naar Concordia, waar ze de RNI8 hadden gepakt en dwars door de provincie naar Paraná waren gereden – had de dominee besloten de reis voort te zetten naar Chaco.

Ze waren een paar dagen in Paraná, zijn geboortestad gebleven. En hoewel hij daar geen familie en bekenden meer had, want hij was al op heel jonge leeftijd vertrokken, vond hij het aangenaam om er nu en dan even te zijn.

Ze overnachtten in een goedkoop hotelletje in de buurt van het oude busstation, een kleine deprimierende gelegenheid met uitzicht op de rosse buurt. Leni bracht de tijd door met uit het raam kijken naar het vermoeide geslenter van de prostituees en de travestieten die zo weinig kleren aanhadden dat ze bij-

na niets meer uit hoefden te trekken wanneer er een klant verscheen. De dominee, die altijd met zijn neus in zijn boeken en zijn papieren zat, had geen idee waar ze waren.

Weliswaar durfde hij het niet aan te gaan kijken naar het huis van zijn grootouders, waar hij was geboren en opgegroeid met alleen zijn moeder – zijn vader, een Amerikaanse avonturier, was er voor zijn geboorte met het spaargeld van zijn schoonouders vandoor gegaan – maar hij nam Leni mee naar een park aan de oever van de rivier.

Ze wandelden tussen de oude bomen en zagen de strepen van de waterstand op de stammen, heel hoog op de bomen die het dichtst bij de oever stonden; aan de hoogste takken van sommige bomen hingen nog dingen die herinnerden aan een overstroming. Ze aten een broodje aan een stenen tafel en de dominee zei dat hij daar als kind een paar keer met zijn moeder was geweest.

‘Het was hier toen heel anders,’ zei hij, een hap nemend. ‘In de weekends stroomde het vol mensen. Nu ligt alles er verwaarloosd bij.’

Hij at verder en keek weemoedig naar de kapotte banken, het doorgeschoten gras en de rommel die de bezoekers de week ervoor hadden achtergelaten.

Toen ze hun brood op hadden wilde de dominee dieper het park in, hij zei dat er verderop twee zwembaden moesten zijn en hij wilde kijken of die er nog waren. Even later vonden ze ze. De randen van cement vertoonden scheuren waardoor de ijzeren bewapening te zien was; de betegeling aan de binnen-

kant zat onder de modder en hier en daar ontbraken er een paar tegeltjes alsof de zwembaden zo oud waren dat ze grotendeels hun tanden hadden verloren. De bodem was een klein moeras geworden, een grote kweekvijver voor muggen en padden die zich schuilhielden tussen de planten die in het slijk groeiden.

De dominee zuchtte. Hoe lang was het niet geleden dat hij en leeftijdgenootjes van de duikplank sprongen, met hun voeten de blauwige bodem aanraakten en zich afzetten om met hun hoofd door de heldere waterspiegel heen te breken.

Hij stopte zijn handen in zijn broekzakken en liep langzaam met gebogen hoofd en hangende schouders over de rand van een van de zwembaden. Leni zag de kromme rug van haar vader en had met hem te doen. Ze vermoedde dat hij dacht aan gelukkiger dagen, aan zijn kindertijd, aan de zomermiddagen die hij daar had doorgebracht.

Maar al snel kwam er een einde aan haar medelijden. Hij kon tenminste teruggaan naar plekken vol herinneringen. Hij kon een boom herkennen en de dag oproepen dat hij met vriendjes helemaal tot in de kruin was geklommen. Hij kon zich herinneren hoe zijn moeder een geruit kleed uitspreidde over een van de tafels die er nu zo gehavend uitzagen. Zij daarentegen had geen verloren paradijs om naar terug te keren. Zij had nog maar heel kort geleden haar kindertijd achter zich gelaten, maar haar geheugen was leeg. Door toedoen van haar vader, dominee Pearson, en zijn gezegende missie, betroffen de herinneringen uit haar kindertijd slechts de auto waarin ze zat, de